

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **V. Ch.**, st. příslušnost: Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2020, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2020, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „policie“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil rozhodnutím z 9. 9. 2020, č. j. X, žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně zákaz vstupu na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) po dobu šesti měsíců. Žalobce totiž dne 25. 8. 2020 vstoupil na území České republiky (dále jen „ČR“) v rozporu se zákazem stanoveným ochranným

opatřením Ministerstva zdravotnictví z 20. 8. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-23/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“), čímž závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

2. **Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí** uvedl, že žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR (dále jen „policie“) v supermarketu, kde měl odcizit zboží za 407 Kč. Žalobce vstoupil do ČR 25. 8. 2020 a tím porušil ochranné opatření, nespadal do jím stanovené výjimky. Podle vyšetření u žalobce onemocnění COVID-19 nebylo zjištěno. Žalobce podle své výpovědi nevěděl, že má mít test na COVID-19 nebo že se má hlásit hygienické stanici a do doby testu je omezený volný pohyb. Závažné narušení veřejného pořádku policie shledala v tom, že nesplnil podmínky ochranného opatření a mohl způsobit zavlečení COVID-19 do ČR, stal se bezpečnostním rizikem, protože se nepodrobil testu. Pokud by žalobce onemocnění COVID-19 měl, nekontrolovaně by ho v ČR šířil. Informace o COVID-19 a opatřeních v Evropě jsou známy a žalobce si je mohl ověřit na internetu. Žalobce se může vrátit na Ukrajinu, protože jde o bezpečnou zemi, závazné stanovisko proto nevyžadoval.
3. **Žalovaná v rozhodnutí o odvolání** potvrdila naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná závažné porušení veřejného pořádku spatřovala v porušení ochranného opatření, tedy v tom, že do ČR jakož i do zemí EU byl plošně zakázán vstup cizinců z třetích zemí z důvodu ochrany veřejného zdraví před pandemickým onemocněním COVID-19. Ani případný negativní test na COVID-19 by nevyloučil žalobcovo protiprávní jednání. Žalobce má trvalé bydliště v Moldávii, i když je občanem Ukrajiny. Obě země jsou bezpečné země původu, proto se tam může vrátit.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek ČR a není zde ani důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl v ČR narušit závažným způsobem veřejný pořádek. Žalobce byl připraven se podrobit testu na COVID-19, ale policie mu to zajištěním znemožnila. Žalobce pobýval v ČR legálně. Správní orgány neprokázaly důvodné nebezpečí, že by žalobce ve svém jednání pokračoval a tím narušil veřejný pořádek. Žalobce nepředstavuje pro ČR žádné riziko ani nebezpečí.
5. Žalobce dále namítal, že nemůže vycestovat na Ukrajinu, protože v Doněcké a Luhanské oblasti probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, ten nabývá na intenzitě, jsou zde přestřelky a řada mrtvých vojáků a civilních obyvatel.
6. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
7. Krajský soud **z obsahu správního spisu** ověřil, že žalobce byl po drobné krádeži kontrolován hlídkou policie a vzniklo důvodné podezření, že vstoupil do ČR v rozporu s ochranným opatřením.
8. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud předně uvádí, že Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) se ve svých rozsudcích z 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30, a z 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020-24, zabýval totožnou situací ve věci stěžovatelů, kteří vstoupili na území ČR v rozporu s ochranným opatřením. Zdejší soud v posuzované věci vycházel ze závěrů citovaných rozsudků.

10. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví z 20. 8. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-23/MIN/KAN, byl s účinností od 24. 8. 2020 zakázán vstup na území ČR všem cizincům, kteří neměli ke 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt (s výslovně uvedenými výjimkami). Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce tento zákaz porušil. Dle názoru žalobce to však nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [ČR] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.
11. Rozšířený senát NSS se výkladem pojmu *veřejný pořádek*, respektive *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, zabýval ve výše citovaném usnesení č. j. 3 As 4/2010-151, a to v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje uložit správní vyhoštění občanu EU či jeho rodinnému příslušníku v případě, že *závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Soud podotýká, že žalobce není občanem EU ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se na něj nevztahuje pobytová směrnice. Výklad pojmu *veřejný pořádek* předestřený v citovaném usnesení rozšířeného senátu však NSS standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (rozsudky z 31. 5. 2012, č. j. 5 As 70/2010-109, či ze 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019-45).
12. Rozšířený senát NSS v citovaném usnesení konstatoval, že narušením veřejného pořádku je jednání cizince, které je *skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Takovým ohrožením není samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR či účelové uzavření manželství, na druhou stranu však závažnost jednání cizince nemusí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Vždy je třeba *zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci*.
13. Právní úprava správního vyhoštění v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návrátová směrnice“). I tato směrnice na několika místech obsahuje pojem *veřejný pořádek*, respektive *hrozba pro veřejný pořádek* (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). NSS jej vykládá shodně jako Soudní dvůr EU – ten opakovaně judikoval, že tento pojem *předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti*, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek z 11. 6. 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně srov. rozsudek z 2. 7. 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43). Z judikatury Soudního dvora EU dále vyplývá, že (ani) odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nestačí k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek *Zh. a O.*, body 50 a 54, či rozsudek z 16. 1. 2018 ve věci C-240/17 *E*, bod 49).
14. NSS rovněž upozornil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek* – nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil*.

[jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek NSS z 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek z 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42, ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES z 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].

15. Na základě uvedených východisek nemohou závěry žalované a správního orgánu I. stupně obstát. Jediný prohřešek žalobce spočívá v tom, že vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti* a rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce představoval takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území ČR představoval žalobce jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalované (tj. asi o dva a půl měsíce později) však již nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření neporušil.
16. NSS v minulosti shledal důvod pro správní vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek například v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem EU na jiné jméno (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019-45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal několik trestných činů (rozsudek z 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27). Žalobcův případ, vyznačující se pouhým vstupem na území ČR v rozporu s ochranným opatřením, nelze s těmito situacemi co do závažnosti srovnávat.
17. Podpůrně lze odkázat na rozsudky NSS z 21. 10. 2020, č. j. 9 Azs 166/2020-27, a z 29. 10. 2020, č. j. 9 Azs 165/2020-27, v nichž NSS v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tedy zajištění odůvodněné tím, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek) odmítl názor správního orgánu, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením, představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.
18. Veřejné zdraví je chráněno zákonem o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by *mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění*. Toto ustanovení však lze použít pouze tehdy, kdy cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. V takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států EU nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby byl cizinec, který veřejné zdraví neohrožuje, neboť infekčním onemocněním netrpí, postižen prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států EU až na deset let.
19. Vzhledem k uvedeným závěrům již není nutné zabývat se ostatními námitkami žalobce.
20. Soud tedy uzavírá, že na základě zjištěných skutečností žalobce nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

21. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.
22. Žalovaná, který neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
23. V řízení o žalobě byl žalobce zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným. Ze spisu soud zjistil, že advokát učinil ve věci dva úkony právní služby, kterými byly převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a podání žaloby, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedené účelné úkony právní služby náleží advokátovi mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá sazbě daně 21 % a která činí 1 428 Kč. Celkem je žalovaná povinna zaplatit žalobci k rukám advokáta náklady řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. ledna 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně